

Sygn. akt VIII GC 1182/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka-Kitowska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1217 złotych (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) z tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 226,16 zł (dwieście dwadzieścia sześć złotych szesnaście groszy) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w Ł. o zapłatę kwoty 2.546,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 1 lutego 2013 roku w jego pojeździe marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku wjechania w dziurę w nawierzchni jezdni, została uszkodzona szyba przednia czołowa oraz stwierdzono brak ciśnienia w ogumieniu koła przedniego prawego. Pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne i dokonał oględzin pojazdu. Powód podniósł, iż dokonał naprawy pojazdu w (...) serwisie (...) w B.. Powód wskazał, iż pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. Ponadto powód podał, iż kierująca pojazdem w chwili zdarzenia jechała z dozwoloną prędkością, zgodnie z przepisami ruchu drogowego i z uwagi na warunki atmosferyczne nie mogła zauważyć wyrwy w jezdni, zakrytej kałużą wody. Powód wskazał, iż wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł pozwany domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż przedmiotowa szkoda została zgłoszona przez powoda, zaś pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił przyznania odszkodowania. Powód bowiem nie wykazał

przesłanek odpowiedzialności deliktowej ubezpieczonego. Pozwany podniósł, iż szkoda nie mogła powstać w okolicznościach podanych przez powoda. Niewielkie uszkodzenia nawierzchni nie mogły być przyczyną uszkodzenia szyby przedniej.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, iż z zaświadczenia sporządzonego przez Komendę Miejską Policji w B., wynika, że uszkodzenie przedniej szyby powstało w wyniku wjechania pojazdem w wyrwę w jezdni. Powód podniósł, iż pozwany nie dowiódł, że przyczyną uszkodzenia pojazdu było naruszenie przepisów zasad ruchu drogowego przez kierującą pojazdem. Poza tym dodał, iż notatka Policji potwierdza, iż kierująca pojazdem jechała z dozwoloną prędkością. Powód podniósł, iż uzasadnienie odmowy wypłaty odszkodowania opiera się na domniemaniach i przypuszczeniach pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2015 r. powód zakwestionował ustalenia opinii biegłego sądowego J. M. w zakresie ustaleń i wniosków biegłego dotyczących wskazania, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 01.02.2013 r. nie mogło dojść do uszkodzenia szyby czołowej w pojeździe marki H.. Ponadto powód zakwestionował ustalenie biegłego w zakresie ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki H. w zakresie wyliczeń biegłego odnoszących się do naprawy pojazdu w nieautoryzowanej stacji obsługi przy użyciu zamienników zamiast części oryginalnych i zgodnie z technologią producenta.

W piśmie procesowym z dnia 8 lipca 2014 r. powód ponownie wskazał, iż kwestionuje ustalenia biegłego sądowego. Powód wskazał, iż biegły nie uzasadnił logicznie swojego stanowiska, iż uszkodzenie szyby w pojeździe powoda nie mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 01.02.2013 r. Powód podniósł, iż opinia biegłego powinna zawierać opis metod i sposobu przeprowadzania badań oraz przytaczać wszelkie argumenty oparte na stwierdzonych okolicznościach. W jego ocenie końcowe wnioski biegłego nie spełniają powyższych zasad i kryteriów. Powód podniósł, iż biegły stwierdził w opinii, iż pozwany nie zabezpieczył odpowiednio materiału dowodowego obrazującego charakter i postać uszkodzenia szyby. Ponadto powód podał, iż biegły wskazał w opinii, iż nie można wykluczyć, że przyczyną pęknięcia szyby czołowej mogą być naprężenia nadwozia powstałe wskutek gwałtownego najechania w wyrwę w jezdni na krawężnik.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 lutego 2015 r. A. P. kierująca pojazdem H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc odcinkiem ulicy (...) na skrzyżowaniu z ulicą (...) najechała na dziurę w jezdni, myśląc iż jest to kałuża. Na miejsce zdarzenia została wezwana policja, która sporządziła zaświadczenie o zdarzeniu drogowym wskazując jako przyczynę niewłaściwy stan nawierzchni – wyrwa w jezdni. W zaświadczeniu wskazano, iż pojazd miał pękniętą szybę czołową oraz brak ciśnienia w ogumieniu koła przedniego prawego. Policja zabrała dowód rejestracyjny z uwagi na uszkodzenia. Pojazd został odstawiony do serwisu (...). Kierująca pojazdem poruszała się z dozwoloną prędkością. Warunki pogodowe nie pozwalały na szybszą jazdę.

Dowód: zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z dnia 01.02.2013 r. – k. 14 akt, zeznania świadka A. P. – k. 99-99v. akt, zdjęcia – k. 23-24 akt szkody.

W wyniku najechania na wyrwę w pojeździe powoda zostało uszkodzone koło przednie prawe.

Dowód: zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z dnia 01.02.2013 r. – k. 14 akt, zeznania świadka A. P. – k. 99-99v. akt, opinia biegłego sądowego J. M. wraz z uzupełniającą ustną opinią – k. 140 -170, 199v- 200 akt.

Uszkodzenie szyby przedniej nie mogło powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia, musiało powstać w innych okolicznościach.

Dowód:, opinia biegłego sądowego J. M. wraz z uzupełniającą ustną opinią – k. 140 -170, 199v- 200 akt.

Powód zgłosił szkodę w swoim pojeździe Zarządowi Dróg Miejskich i (...) w B..

okoliczności bezsporne.

Zarząd Dróg Miejskich i (...) w B. poinformował powoda, iż jest ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Dowód: pismo (...) z dnia 18.02.2013 r. – k. 15 akt.

Powód dokonał naprawy koła przedniego prawego samodzielnie, natomiast szyby przedniej w (...) serwisie (...) w B.. Z tytułu naprawy w serwisie poniósł koszty w wysokości 2.507,30 zł. Ponadto powód poniósł koszty badania technicznego pojazdu w wysokości 20,00 zł oraz koszty za wtórnik nalepki kontrolnej pojazdu.

Dowód: zeznania świadka A. P. – k. 99-99v. akt faktura VAT nr (...) – k. 16 akt, potwierdzenie wykonania przelewu z dnia 6 marca 2013 r. – k. 17 akt, faktura VAT nr (...) – k. 18 akt, faktura VAT nr (...) z dnia 8 kwietnia 2013 r. – k. 19 akt, rachunek nr (...) na kwotę 19 zł – k. 20 akt, zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu – k. 21-22 akt.

Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, wskazując, iż najechanie na ubytek w nawierzchni nie mogło być jedyną przyczyną powstania przedmiotowych uszkodzeń w pojeździe.

Dowód: decyzja odmowy wypłaty odszkodowania – k. 23 akt.

Powód pismem z dnia 25 kwietnia 2013 r. wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania.

Dowód: pismo powoda z dnia 25.04.2013 r. – k. 24-27 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, dokumenty zgromadzone w aktach szkody, w oparciu o zeznania świadka A. P. oraz na podstawie opinii biegłego J. M..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, co do ich prawdziwości.

Należy w tym miejscu odnieść się do charakteru zaświadczenia o zdarzeniu drogowym z dnia 1 lutego 2013 roku sporządzonego przez Policję, a znajdującego się na k. 14 akt, a w szczególności czy jest ono dowodem na to jakie skutki miało zdarzenie z dnia 1 lutego 2013 roku. Zgodnie z art. 217§ 1 i 2 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli: 1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa; 2) osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

Należy zaznaczyć, iż zaświadczenie zgodnie z art. 217 k.p.a. jest aktem wiedzy, a nie woli organu i nie ma charakteru prawotwórczego. Wydając zaświadczenie, organ nie może przeprowadzić postępowania, w celu ustalenia, czy dany fakt lub stan prawny istnieje, czy też nie (zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 25 marca 2014 roku, II SA/O1 1122/13, LEX nr 1451021). Przy tym moc zaświadczenia może być tylko obalona przez przeprowadzenie dowodu przeciwko treści zaświadczenia (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2008 r. I OSK 44/08, LEX nr 526574).

Mając powyższe rozważania na uwadze należy stwierdzić, iż zaświadczenie z dnia 1 lutego 2013 roku, w świetle przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego sądowego J. M., jest dowodem jedynie na tym, iż w dacie przyjazdu na miejsce zdarzenia Policja stwierdziła, iż znajduje się wyrwa w jezdni, w którą mogła wjechać kierująca pojazdem H. (...). Nie jest on dowodem na to, że na skutek zdarzenia doszło do uszkodzenia – pęknięcia szyby czołowej oraz braku ciśnienia w ogumieniu. Potwierdza jedynie, iż takie uszkodzenia były w przedmiotowym pojeździe w chwili przyjazdu

policjantów na miejsce zdarzenia. Policja jednak nie prowadziła dochodzenia czy pojazd przedmiotowy posiadał przed zdarzeniem jakiegokolwiek uszkodzenia, czy był w pełni sprawny. Opinia biegłego sądowego, zdaniem Sądu, o czym będzie jeszcze poniżej, zasadnie podważyła możliwość powstania w wyniku przedmiotowego zdarzenia uszkodzenia w postaci pęknięcia szyby czołowej. Trzeba jeszcze raz podkreślić, iż zaświadczenie o zdarzeniu drogowym wydane w trybie art. 217 k.p.a. jest dowodem na to, co stwierdził organ administracji publicznej – policja w chwili przybycia na miejsce zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. P. w zakresie, iż doszło do zdarzenia w dniu 1 lutego 2013 r., w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki H.. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka co do okoliczności zdarzenia, warunków pogodowych oraz, iż świadek poruszała się pojazdem zgodnie z przepisami ruchu drogowego. Jednakże Sąd nie dał wiarę zeznaniom A. P. co do okoliczności, iż uszkodzenie szyby przedniej nastąpiło w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Zeznania tego świadka były niezgodne z doświadczeniem życiowym i sprzeczne z opinią biegłego sądowego J. M., którą Sąd uznał za rzeczową.

Sąd w całości zaaprobował pisemną i ustną opinie sporządzone przez biegłego sądowego J. M.. Opinia pisemna z dnia 5 czerwca 2015 r. sporządzona została w sposób rzetelny i pełny. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł szczegółowymi wyliczeniami w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy jak i w aktach szkody oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Biegły wskazał czy uszkodzenia powstałe w pojeździe marki H. mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 1 lutego 2013 r. i w sposób precyzyjny to uargumentował. Podał, iż wjechanie w ubytek jezdni przy sprawnym zawieszeniu pojazdu nie może spowodować pęknięcia szyby czołowej, która jest wklejana w szkielet nadwozia. Takie pęknięcie możliwe jest np. przy czyszczeniu szyby z lodu i przez przypadkowe uderzenie. Najczęstszą przyczyną pęknięcia szyby jest uderzenie kamienia wyrzuconego przez pojazd poprzedzający. Siły występujące w czasie wjechania w wyrwę są porównywalne do sił występujących podczas parkowania pojazdu i wjechania na krawężnik o wysokości 15 cm. W przedmiotowym przypadku nie doszło do uszkodzenia tarczy koła, nie stwierdzono też uszkodzenia amortyzatora koła przedniego. Ponadto biegły wyliczył jaki jest całkowity koszt naprawy przedmiotowego pojazdu. Jednakże powyższe wyliczenia nie były brane pod uwagę w rozstrzygnięciu, ze względu na ustalenie przez Sąd, iż uszkodzenie szyby nie mogło powstać w związku ze zdarzeniem z dnia 1 lutego 2013 r.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl natomiast art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przepis art. 824 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

W przedmiotowej sprawie było bezsporne, iż Zarząd Dróg Miejskich i (...) w B. miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zdaniem Sądu, z przeprowadzonych dowodów wynikało także, iż w dniu 1 lutego 2015 r. A. P. kierująca pojazdem H. jadąc odcinkiem ulicy (...) na skrzyżowaniu z ulicą (...) najechała na dziurę w jezdni. Powyższe potwierdza notatka sporządzona na miejscu zdarzenia przez policję.

W przedmiotowym zaświadczeniu o kolizji drogowej wskazano jako przyczynę zdarzenia niewłaściwy stan nawierzchni – dziurę w jezdni. Zatem powód udowodnił zaistnienie zdarzenia spowodowanego nieprawidłową nawierzchnią drogi.

Powód dochodząc odszkodowania winien poza tym wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanego. W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Aby dany podmiot ponosił odpowiedzialność za szkodę z tytułu odpowiedzialności cywilnej, muszą zaistnieć jednocześnie trzy przesłanki: 1) musi zaistnieć szkoda, 2) szkoda musi być spowodowana przez jakieś działanie lub zaniechanie, 3) pomiędzy ww. działaniem

lub zaniechaniem a szkodą musi istnieć bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy. Przy tym, aby odpowiadał z art. 415 k.c. działanie bądź zaniechanie sprawcy musi być zawinione. Poza tym na powódzie ciążył obowiązek wykazania wysokości szkody.

Powód w pozwie wniósł o wypłatę odszkodowania, wskazując, iż na żadaną kwotę odszkodowania składa się koszt wymiany pękniętej szyby przedniej oraz dodatkowe koszty związane z uszkodzeniem pojazdu, tj. koszty badania technicznego oraz koszty wydania wtórnika nalepki kontrolnej.

Sąd zważył, iż aby po stronie ubezpieczyciela powstał obowiązek wypłaty w/w odszkodowania musi istnieć związek przyczynowy między szkodą, tj. pękniętą szybą przednią a najechaniem na wyrwę w jezdni.

Zdaniem Sądu, powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie uwodnił istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 1 lutego 2013 roku tj. najechaniem na wyrwę w jezdni a pękniętą szybą. O ile, zdaniem Sądu zostało wykazane przez powoda, iż miało miejsce zdarzenie w dniu 1 lutego 2013 roku w okolicznościach przez niego wskazywanych i w jego wyniku doszło do uszkodzenia koła przedniego prawego, o tyle nie udowodnił, iż spowodowało ono pęknięcie szyby przedniej.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

W procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Wracając na grunt przedmiotowej sprawy należy podkreślić, iż biegły sądowy J. M. w opinii pisemnej z dnia 5 czerwca 2015 r. wskazał, iż w wyniku zdarzenia z dnia 1 lutego 2013 r. nie mogło dojść do wszystkich uszkodzeń w pojeździe marki H. w zakresie wskazanym w pozwie. W wyniku przedmiotowego zdarzenia przy zachowaniu przez kierującą należytej ostrożności i przy zachowaniu obowiązujących w miejscu zdarzenia prędkości mogło dojść do uszkodzenia przedniego prawego koła pojazdu oraz przedniej prawej tarczy koła ze stopów lekkich. Zaś w przedmiotowym zdarzeniu, w przedstawionych warunkach nie mogło dojść do uszkodzenia szyby czołowej, powyższe uszkodzenie powstało w innych okolicznościach. Biegły uargumentował to w sposób precyzyjny i rzeczowy. W ustnej opinii złożonej na rozprawie z dnia 8 września 2015 r. biegły wskazywał, iż wjechanie w ubytek jezdni przy sprawnym zawieszeniu pojazdu nie może spowodować pęknięcia szyby czołowej, która jest wklejana w szkielet nadwozia. Takie pęknięcie możliwe jest np. przy czyszczeniu szyby z lodu i przez przypadkowe uderzenie. Najczęstszą przyczyną pęknięcia szyby jest uderzenie kamienia wyrzuconego przez pojazd poprzedzający. Siły występujące w czasie wjechania w wyrwę są porównywalne do sił występujących podczas parkowania pojazdu i wjechania na krawężnik o wysokości 15 cm. W przedmiotowym przypadku nie doszło do uszkodzenia tarczy koła, nie stwierdzono też uszkodzenia amortyzatora koła przedniego.

W ocenie Sądu, z przeprowadzonych dowodów przez Sąd nie wynikało, iż szkoda w zakresie której powód domagał się odszkodowania, w pojeździe powoda powstała z winy Zarządu Dróg Miejskich i (...) w B., za którą odpowiedzialność miałby ponosić pozwany - ubezpieczyciel. Należy zaznaczyć, że pozwany zakwestionował możliwość powstania uszkodzeń pojazdu w okolicznościach podawanych przez poszkodowanego. Trzeba podkreślić, na co wskazywano powyżej, że zaświadczenie o zdarzeniu drogowym nie może świadczyć, iż uszkodzenia powstały w przedmiotowym zdarzeniu. Przede wszystkim policjanci po zgłoszeniu zdarzenia, nie dokonują żadnych pomiarów danej dziury, ani

żadnej symulacji czy zdarzenie było możliwe w okolicznościach podawanych przez poszkodowanego, a jedynie opierają się na jego twierdzeniach i na tym co widzą na miejscu zdarzenia. Zatem, w świetle opinii biegłego sądowego i zgromadzonych dowodów nie można przyjąć, iż powód wykazał, iż uszkodzenie szyby przedniej pozostaje w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem, i że winę za to ponosi pozwany jako ubezpieczyciel (...).

Podkreślenia wymaga fakt, iż powód w pozwie wniósł jedynie o zwrot kosztów wymiany szyby przedniej. Roszczenie powoda nie obejmowało zaś zwrot kosztów naprawy koła przedniego. Biegły wprawdzie w swojej opinii wskazywał, iż powyższe uszkodzenie mogło powstać w wyniku najechania przez kierującą pojazdem na dziurę w nawierzchni, jednakże, zgodnie z art. 321 § 1 k.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 824 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oddalił powództwo w całości, albowiem powód nie udowodnił, iż uszkodzenie szyby przedniej nastąpiło w wyniku zdarzenia z dnia 1 lutego 2013 roku, że pozostaje w związku przyczynowym z tym zdarzeniem, a tym samym, iż należą mu się koszty z tytułu badania technicznego czy wydania wtórnika nalepki kontrolnej.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego, który wygrał niniejszy proces poniesione przez pozwanego koszty, na które składa się: opłata od pełnomocnictwa – 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1342).

Ponadto w punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 113 ust. 1 tej ustawy i art. 98 k.p.c. nakazał pobrać od powoda, który przegrał niniejszą sprawę, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz kwotę 226,16 zł tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa a stanowiących pozostałą należność na poczet wynagrodzenia biegłego.

SSR Sylwia Roszak